

„Církev je místem
pro každého,
proto je dobře,
že dveře kostela
jsou otevřeny.“

P. Jan Balík
Diecézní setkání mládeže
Odry 2014

ZVON

ročník 2014, září

FARNÍ ZPRAVODAJ

číslo 2

Odry | Mankovice | Veselí u Oder | Tošovice | Pohoř

Není dobré, aby byl člověk sám

Dvakrát se naše farní společenství mohlo radovat z přítomnosti nástupce apoštolů, otce biskupa Františka. Poprvé to bylo u příležitosti velkolepé slavnosti biřmování poslední květnovou nedělí a podruhé přímo uprostřed prázdnin, kdy na oderské faře pobýval dokonce několik dní. Rozhodně tu nebyl ani na dovolené, ani inkognito. **Do ulic našeho města totiž přivedl několik stovek mladých lidí**, toužících prožít společně 5 dní naplněné zpěvem, modlitbou, nasloucháním slovu, ale také legrací, zábavou nebo hledáním nových přátelství. Téma, které prostupovalo Diecézní sekání mládeže, vycházelo z úryvku první biblické knihy: „**Není dobré, aby byl člověk sám**“. Gn 2,18. Bůh skutečně vložil do nitra člověka velkou touhu, vytvářet vztahy s druhými vytvářet přátelství, která mohou trvat i po celý život. Zvláště, pokud jsou zakotvena v Bohu.

Mezi nejpůsobivější okamžiky celého setkání byla vigilie, započatá v sobotu večer u tribuny zámeckého parku. **Na 450 mladých se dokázalo modlit v naprostém tichu a soustředění před Kristem**, přítomném v Nejsvětější Svátosti. Chvály střídaly prosby a upřímné díky. Velmi paradoxně do této atmosféry zapadl i jeden neočekávaný narušitel. Byl jím nedaleký, poměrně pompézní ohňostrojn. Mne v tu chvíli napadlo, že vlastně jen podtrhuje ten výrazný **rozdíl mezi duchem světa a duchem Božím**. To skutečné bohatství nenajdeme v hluku, barevných světlech a okázalosti. Je nám na dosah **v Ježíši Kristu tichém Beránkovi, který obdarovává pokorné duše nesmírně cenným pokladem svého přátelství**. Prožíval jsem vnitřní radost z toho, že títo mladí lidé to vědí. Vždy přece člověku skutečně není dobře samotnému.

otec Petr Kuník

Máme nového kaplana

Již počátkem prázdniny jsme přivítali mezi námi otce Michala Jadavana, který v Odrách přijal služby farního vikáře, kaplana pro střední církevní školu sv. Anežky a pro mládež v děkanátu Bílovec. Poprosili jsme ho, aby nám něco o sobě napsal.

Jako každý člověk, který má o sobě něco říci, začínám poměrně jasným konstatováním, že jsem se narodil, a to v severomoravské metropoli **Ostravě roku 1982**. Mí rodiče se po mně patrně již neodvážili mít další děti, a tak jsem zůstal po zbytek života jedináčkem.

Ačkoli jsem byl pokřtěn jako malý chlapec, k víře jsem veden nebyl; ale už od dětství jsem si všiml, že jsem přitahován přírodními vědami a rozhodl se jako poměrně mladý, že bych chtěl svůj život zaměřit tímto směrem. V době, kdy jsem navštěvoval základní školu v Ostravě-Porubě, se tato škola začala specializovat na výtvarnou výchovu, a tak aniž bych nějak chtěl nebo si to zasloužil svými uměleckými schopnostmi, **strávil jsem pět let ve výtvarné třídě s výtvarně skutečně nadanými lidmi**, což se bohužel na mé schopnosti být umělcem nikterak neprojevalo.

Po základní škole jsem začal navštěvovat **Biskupské gymnázium v Ostravě**, kde jsem se vlastně poprvé v životě setkal s živou církví a s mladými věřícími lidmi. Ačkoli naše třída nebyla nikterak vzorovou (a to co se

týče výuky, tak duchovního života), přesto jsem přesně v polovině **díky některým svým**

spolužákům konvertoval, a tak jsem z druhého ročníku odcházel na prázdniny jako nevěřící a vrátil se jako věřící. V dnešním pohledu považuji za zajímavé, že si mé konverze všimli spíše mí spolužáci, kteří se notně divili, než mí rodiče, kteří se divili až trochu později. Měl jsem v životě to velké štěstí, že jsem se jako věřící začlenil **do farnosti Ostrava-Poruba**, kde jsem potkal výjimečné kněze, tak skvělé farníky, kteří mě mezi sebe velice dobře přijali.

Moje cesta dále pokračovala vytyčeným cílem, a to bylo v této fázi života **studium na Ostravské univerzitě**, kde jsem se rozhodl pro **studium matematiky a fyziky** pro střední školy. Na této škole jsem se setkal s vynikajícími lidmi jak na straně učitelů, tak na straně spolužáků. Vysokoškolská studia byla dobou, kdy jsem také prožil několik vztahů s dívkami, ale ani

jeden z nich nakonec neskončil šťastně. Nevím, jestli je to pravidlem, ale domnívám se, že pokud ne všichni, tak určitě **mnoho věřících mužů si klade otázku, zda by náhodou neměli být kněžími**; i mě tato otázka napadala poměrně často, ale vždy jsem ji jistým způsobem odsouval, až jednoho dne na mě padla s celou svou vahou a pochopil jsem, že jsem před ní celou dobu utíkal. Proto jsem hned šel za svým panem farářem, který mě nevyhodil, ale naopak podpořil. Ukončil jsem studia na vysoké škole a začal se ke kněžství formovat **v Olomouci: nejprve rok v Teologickém konviktu a poté pět let v semináři.**

Po vysvěcení na jáhna mě otec biskup poslal **do farnosti Ostrava-Svinov**, kde jsem místnímu knězi pomáhal i ve výuce na Biskupském gymnáziu v Ostravě. Po roce jsem byl spolu se svým spolužákem Alešem

Písařovicem vysvěcen na kněze a povolán **do farnosti Stará Ves nad Ondřejnicí**, kde jsem rovněž v pastoraci pomáhal místnímu knězi, ale navíc jsem byl členem týmu, který se staral o program pro mladé lidi, kteří přijížděli **do střediska mládeže** no a jako poslední úkol mi ještě zbylo vyučování na gymnáziu.

Po třech letech působení ve Staré Vsi nad Ondřejnicí otec biskup nalezl, že je čas na změnu, a tak jsem se opět stěhoval, **tentokrát do Oder**. Zde jsem kromě toho, že mám pomáhat otci Petrovi, ustanoven **jako školní kaplan** zdejší církevní školy svaté Anežky, kde také částečně vyučuji, a mým posledním úkolem je pomáhat kněžím v našem bíloveckém děkanátu v **práci s mládeží.**

Moc se těším na společné chvíle strávené v oderské farnosti a doufám, že budou provázeny vzájemnými modlitbami.

otec Michal František Jadavan

Děkujeme Pánu Bohu za, to, že otec Michal je mezi námi a vyprošujeme mu velmi mnoho krásných chvil a také radostí v jeho nelehké službě.

otec Michal s maskotem Diecézního setkání mládeže v Odrách

Pout' na svatořečení dvou papežů

Program pouti do Říma na svatořečení dvou papežů - Jana XXIII. a Jana Pavla II. byl velmi dobře připraven otcem Pawlem Pruszynskim z Fulneku a manželi Kučerkovými z Klokočůvku. V pátek 25. 4. jsme vyjžděli k místu ubytování – do Ravenny.

V sobotu 26. dubna po snídani jsme odjžděli do Říma – do „věčného města“. Už ve

14 hodin celá naše poutní skupina byla seřazena na parkovišti na okraji tohoto města a připravena se dopravit metrem do jeho centra. Abychom se v davu neztratili, dostali jsme jako poznávací znamení zelené šátky. Ty nám opravdu pomohly nalézt se navzájem v přeplněných ulicích Říma. Doputovali jsme ke Generálnímu domu u pallotínů. Zde jsme slavili mši svatou v kostele San Salvatore in Onda, kde pod obětním stolem je uloženo tělo sv. Vincenta Pallottiho a také navštívili muzeum tohoto svěťce. Kolem 21. hodn jsme se přesunuli po nábřeží řeky Tibery směrem k Vatikánu. Zastavili jsme se na místě, kde už stálo, sedělo či leželo mnoho poutníků. Věděli jsme, že organizátoři budou pouštět poutníky na náměstí sv. Petra až v ranních hodinách. Asi do půl jedné ráno jsme měli možnost s výhledem na Andělský hrad a v krásném společenství zpívajících poutníků si odpočinout. Pak začal přesun k hlavní třídě vedoucí k bazilice sv. Petra. Bylo obdivuhodné, že většina našich poutníků měla možnost se zúčastnit kanonizační mše svaté v místech, kde dobře viděli na obrazovky, některým se podařilo dostat i na Svatopetrské náměstí. Jiní doputovali na místo, kde si mohli poslechnout z rozhlasového přijímače kanonizační mši svatou v polském jazyce a prožít neděli Božího milosrdenství v atmosféře, kdy nás s ostatními poutníky světa spojovalo hluboké bratrství, jednota a obnova společenství víry. Tento den navždy zůstane v naší paměti.

Z Říma jsme odjžděli do San Giovanni Rotonda v 15 hodin. Poté, co jsme nastoupili do autobusu, začalo pršet, a to jsme považovali s troškou nadsázky za znamení Boží ochrany pro poutníky před nepřízní počasí. Ráno, po snídani v hotelu San Michel jsme prošli místa spjatá s životem otce Pia. Klášter kapucínů, Dům úlevy v utrpení, novou baziliku o. Pia a slavili jsme mši svatou. Naše úžasné zážitky byly umocněny křížovou cestě v lesoparku nad hlavním náměstím poutního místa.

Během zpáteční cesty domů jsme se ještě zastavili v Lancianu-v místě Eucharistického zázraku. Zde jsme při společné modlitbě prožívali krásné pocity sounáležitosti a Božího milosrdenství. Naše putování bylo ukončeno děkovnou mší svatou v Mikulově, při níž jsme zpěvem i modlitbou vyjadřovali svou radost z duchovního naplnění poutě. Většina z nás přijela z pouti fyzicky velmi unavena, ale zato s ujištěním od Pána Boha a svatořečených papežů i dalších svatých, že víra, láska a naděje patří opravdu k těm největším hodnotám, ke kterým se máme my křesťané upínat.

Farnost a mládež

Tyto prázdniny bylo krásně vidět, kolik toho oderská farnost dělala pro mládež. Hned na začátku července jsme se zapojili do týdenní **pěší poutě na Velehrad**, která vyvrcholila slavností mši svatou na svátek Cyrila a Metoděje. O týden později se pořádal **ministrantský tábor** na chatě Trojačka v přírodní rezervaci dělaný ve středověkém stylu. Celému táboru velel Ondra Schindler, který nám zařídil program tzn. hry, bitvy s dřevěnými zbraněmi, jenž si musel každý najít a vyrobit sám, pochody a hygienu u studánky, alchymistické pokusy a výrobu takzvaných "Nebeských kamenů". Také nikdo z nás nezemřel hladu

ministrantský tábor

díky našemu šéfkuchaři Jendovi Skalkovi a jeho kuchtíkovi a velkému pomocníkovi otci Františku Staňkovi, který se postaral s novým kaplanem otcem Michalem Jadavanem o duchovní program. Všem moc děkuji za krásný tábor.

z pouti děvčat na Svatý Hostýn

Hned nato se pořádala největší akce prázdnin, **Diecézní setkání mládeže** v Odrách. Celé toto setkání by vystačilo na další článek, ale já to zkrátím do několika vět. Sešlo se nás v Odrách asi 450 z celé Ostravsko-Opavské diecéze. Každý den byl plně nabitý. Ranní modlitba, moderační vstup na pódiu, mše svatá, poté katecheze ve skupinkách, dále potom nějaké představení a oběd. Po obědě byl volný program, poté workshopy-nějaké přednášky, setkání atd. Po workshopech se konala večeře. Asi o 30 minut později byl další moderační vstup spojený s koncerty, představeními, "Příběhy ovce" aj. V pátek byla uspořá-

dána pouť k Panně Marii ve skále, která nám zabrala celý den. V sobotu byla večerní modlitba prodloužena o procházení městem. Děkuji všem, kteří se jakýmkoli způsobem podíleli na setkání, kněžím, organizátorům, účastníkům, v neposlední řadě také kuchařkám, které nám vařily úžasná jídla.

Po této obrovské akci se konala menší **pouť na sv. Hostýn**, vedená paní Kateřinou Kučerovou. Ke konci prázdnin Orel jednota Odry pořádala týdenní **příměstský tábor** pod velením Anežky Schindlerové. Tábor byl proveden krásně, počasí víceméně přálo. Ze čtvrtku na pátek táborníci přespávali na Veselí v místnosti Osvětové besedy. Znovu děkuji všem organizátorům tábora, taky rodině Hrabovských, kteří zařizovali stravu. Na svátek sv. Bartoloměje, apoštola a mučedníka byl při hodové mši svaté **požehnán nový prapor Jednoty Orel Odry**. Mše s tím spojená byla krásná. Zpíval Chorus Collegium Odry.

Poslední srpnový týden se konaly ještě dvě akce. První z nich byla **druhá pouť na sv. Hostýn**, tentokrát vedená otcem Františkem. Pouť trvala dva dny. První den jsme vyšli z Oder a došli jsme do Všechovic, kde jsme přespali na chatě Staňkových. Druhý den jsme došli na sv. Hostýn.

Druhou akcí bylo sobotní **sportovní odpoledne**, uspořádané jednotou Orel Odry. Hrál se volejbal, nohejbal, fotbal, petangue a kuličky. Odpoledne bylo příjemné, veselé a někdy i napínavé. Za krásné odpoledne děkuji. Tak tohle všechno pro mládež dělala během prázdnin oderská farnost ve spojení s Orlem jednotou Odry.

Vojtěch Šrámek ml.

Pouť na Hostýn

První den jsem byl u doktora. Přijel jsem po obědě do Všechovic a šli jsme se projít na hřbitov a čekali jsme na otce Františka a poutníky. (Veronika, Martina, Vojta, Anička, Martin, Bára, Anežka, Julie) Když jsme se vraceli tak jsme poutníky potkali v obchodě a kupovali si nanuky. Šli jsme pak na mši svatou. Na mši hrála Adél na kytaru, holky zpívaly a kluci ministrantovali. Pan varhaník hrál ordinárium.

Zde se stala vtipná událost, kdy se pan varhaník na Beránku boží trefil až na počtvrté. Na večeri jsme grilovali párky a po večeri přišel zdejší pan farář a povídal o svém dětství. K večeru přijela poslední poutnice Hedvika Mičulková.

Brzy ráno jsme vstali a Martina bolelo břicho a došel s námi až na Hostýn. K cestě nás doprovázel cizí pes. Po mši jsme šli na guláš a tím skončila pouť.

Radim Sedlák

Byl jsem v klášteře v Olomouci. Prožil jsem to duchovně a hrál jsem tam i pink-ponk. Pak jsem byl na ministrantském táboře a líbily se mi tam jejich srandy. Líbilo se mi jak jsem vařil ze strýcem ve Sportovním klubu Klokočov. Bylo to náročné (vytírání chodeb + schody), ale šlo to. Měl jsem přes prázdniny brigády u tety Kovářové.

Pavel Sedlák

Z duchovního cvičení děvčat, Hutisko – Solanec

1. den

Přijeli jsme na chatu, byl krásný den a sousedí se usmívali na nás. Šli jsme se občerstvit a pak jsme se seznámili. Zatím přijel o. Marek Poláček se sestrou Angelou.

Vyložili jsme auto a šli jsme se ubytovat. Večeře byla dobrá. Večer jsme se šli modlit do kapličky.

3. den

Budíček a šly jsme se modlit do kapličky. Po modlitbě jsme měli snídani a po snídani bylo volno. Pak byla přednáška a bylo zamyšlení.

Po zamyšlení jsme měli volno a pak byl oběd a bylo volno. Já a Šárka jsme byly v lese na maliny a na borůvky a na louce. Byla křížová cesta a došli jsme k velkému kříži, pomodlili se ještě desátek a šli na chatu. Byla mše svatá a za-

mýšlení. Večeře, modlitba a šli jsme spát. Já a Šárka jsme spaly venku tam jsme se ještě pomodlily Boží korunku.

Vyšly hvězdy a našl jsme velký vůz, malý jsme nenašly.

4. den

Večer jsme se koukali na film. Po filmu jsme se šli nachystat k spánku, ale byla adorace. Každý kdo chtěl, se zapsal na papír, v kolik by chtěl být vzbuzen. A každý mohl mít půl hodiny i hodinu na adoraci a úplně sám.

5. den

Poslední den jsme měli snídani a šli jsme se zabalit. Otec MAREK mi věnoval Bibli s věnováním. Domluvili jsme si, že se potkáme ještě jednou na tom samém místě. Byli z nás nadšení, jací jsme byly hodní. Uklidili jsme chatu a jeli domů.

Vlasta Sedláková

Opava - Velehrad

Poslední dny června jsem spolu s dalšími asi 90 lidmi vyrazila do Opavy na mši, která byla obětována za nás všechny poutníky, kteří se po této ranní mši vydali pěšky směrem na Velehrad. Odpočatí a plní sil a energie jsme vyrazili na 150ti kilometrovou cestu. Za neustálého zvuku kytar a krásných zpěvů, modliteb a povzbudivých slov našich milých otců Bartka a Františka nám cesta příjemně ubíhala.

Putovali jsme za dobrého a krásného počasí. Protože „je to krásný den a děkujeme Bohu za počasí a každý den chceme prožívat s Ním“ (píseň na krásné i dobré počasí). Na pouti jsem se cítila velmi dobře i přes bolavé nohy a všechny puchýře.

Za týden jsme díky silným modlitbám šťastně dorazili do cíle a pouť jsme zakončili slavnostní mší svatou na Velehradě.

Weronika Uherková

Letošní pěší pouti jsem se zúčastnila poprvé, a vůbec toho nelituji. Jsem ráda, že jsem zde potkala nové lidi, zažila spousty legrace a upevnila svůj vztah s Bohem. Již teď se těším na příští pouť a vybízím všechny, aby se jí zúčastnili také.

Marie Štěpánová, Hať

Vzpomínky na Diecézní sekání mládeže

O prázdninách jsem se zúčastnila diecézního setkání mládeže v Odrách. Přihlásila jsem se do přípravného týmu ubytovatelů. Byla nás docela velká parta,

DSM Odry, (omlouváme se těm, kteří jsou zase oříznutí)

takže jsme se ani moc nebáli, že bychom zadanou práci nezvládali. S radostí jsme dorazili do školy (o prázdninách to jde i s radostí) a začali jsme připravovat třídy na příjezd mnoha účastníků a „přípraváků“. Po uplynutí kratší doby jsme měli čas pro sebe. A tak jsme pokračovali i další dny.

Díky setkání jsme poznali mnoho nových a skvělých lidí. A myslím si, že si zde každý našel něco, co si užil, ať už to byl koncert, nebo to byly úžasné bohoslužby, nebo vigilie, která byla poslední večer. Organizátorům za setkání velmi děkuji.

Za tým ubytovatelů Weronika Uherková, Třanovice

Jak určitě víte, letos v Odrách bylo diecézní setkání mladých zapálených křesťanů. Toto setkání se mi velice líbilo. Chtěla bych poděkovat všem zúčastněným. Díky Bohu, že nás bylo na 500. Program byl skvělý. Osobně jsem byla v divadelní režii a parádně jsem si to užila.

Adél Hrabovská

Vigilie

Diecézní setkání mládeže v Odrách bylo i pro mne, i když jsem z generace rodičů, velmi příjemné a oslovující. A také, jak už to u maminek bývá, dojemné. Z těch mnoha zážitků, co jsem měla to štěstí v ten daný týden prožít, byť na okraji veškerého dění, bych vybrala jeden jediný. Byl pro mě překvapivý, zvláštní a o hlubším smyslu uvažuji dodnes, protože mne nenechává v klidu.

Událo se to v ten úžasně naladěný večer, kdy probíhala adorace a slavnost světla nebo-li noční vigilie. Přála jsem si prožít ten večer nejen sama pro sebe, protože jsem tvor společenský, ale také s někým, s kým bych to všechno mohla i sdílet. Očima jsem vyhlížela své děti, ale všechny byly

„zaneprázdněny“ svými úkoly a mezi svými vrstevníky. A tak to je správné. Hlavou mi tedy proletělo, že stále v životě mám okolo sebe spoustu lidiček, tak mám asi tento večer jen pro sebe. S tímto jsem už smířeně a v klidu na duši odcházela od podia. A tu se něco stalo... Při vstupní bráně do parku, kudy zástup vycházel, stála naproti mně známá osoba a vztahovala ke mně vstříc nataženou ruku na přivítání. Stisk dlaní, letmý polibek. Stál tam můj starší bratr, s kterým se nevidám často, jednou dvakrát do roka. Asi to i vy znáte, že ne s každým členem rodiny se shodnete v životních hodnotách, stylem života a zvláště citlivé je, když se rozcházíte v otázkách víry. Přidal se mlčky po mém boku k modlícímu se zástupu a vlastně mě doprovázel celou dobu.

U Komenského školy nastala podivuhodná situace. Všichni byli vyzváni, ať svou pravou ruku položí na rameno osobě stojící v jejich blízkosti a chvíli se za tu osobu měli modlit. Já se za svého bratra v životě modlila již mnohokrát, ať se obrátí a znovu nalezne dar víry, který někde ve světě a ve chvatu za penězi a novými vztahy poztrácel. A tu stojíme vedle sebe a on pokládá ruku na mé rameno a ... .. krátká chvíle ticha, kde byl prostor modlit se.

A tak se nejspíš můj bratr modlil za mě, za svou malou sestřičku, když jsem se totiž narodila já, on už byl velký dospívající chlapec. Bok po boku jsme doputovali s písní a modlitbou na rtech až ke skalním sklepům. Po ukončení slavnosti mne ještě kousek doprovodil a tu se rozvzpomínal a promluvil kratince, že obdobné modlitební společenství prožil dvakrát ve svém životě. Ve svých třinácti a čtrnácti letech v Bulharsku. Pak jsme se letmo rozloučili a jak se nenadále objevil, tak ho opět pohltila letní srpnová noc a už jsem ho zas od té doby neviděla a o něm nic neslyšela.

Bože, děkuji ti za svobodu vyznání v naší vlasti,
Bože, děkuji ti za dar víry,
Bože, děkuji za mír,
Bože, děkuji za všechna nenadálá setkání.

Orelský příměstský tábor

V pondělí 18. 8. 2014 jsme se všichni táborníci sešli v Odrách na ranní mši svaté, která zahájila příměstský tábor. Hned poté, co nás Anežka Schindlerová přivítala, jsme se odebrali na farní zahradu. Když jsme se tam všichni sešli, začali jsme se představovat. Pak jsme se dali cestou k Schindlerům, při které jsme se rozdělili do skupinek, dělali různé soutěže a hráli hry. Hned po obědě jsme se odebrali na louku, kde jsme strávili celý zbytek dne. Až když jsme odcházeli z té louky, tak jsme trochu zmokli a tak jsme se šli schovat pod střechu. Okolo šesté hodiny jsme se začali rozjíždět domů.

V úterý jsme měli smůlu, protože celý den pršelo. Ale i tak jsme si celý den užili na faře, kde jsme hráli různé hry, jako například: Městečko Palermo nebo Bang. Jako další aktivita byl třeba ping-pong nebo navlékání korálků. Ovšem nejlepší soutěž byla ta, ve které jsme museli vyměňovat hrášky za různé potraviny a cílem hry bylo, nasbírat co nejvíce hrášek. Kolem šesté hodiny si pro nás přijeli rodiče.

Ve středu jsme se hned po mši svaté vydali do Loučky u Nového Jičína do orlovny. Potom, co jsme přijely, jsme si vyzvedli svačiny a vydali se k oční studánce. Tam jsme si snědli svačinky a měli jsme mít soutěž, která se nelíbila vosám. Tak jsme se přesunuli, na jinou louku a potom jsme se vrátili zpět do

Orlovny a hráli bowling. Pak jsme hráli hry a soutěže. Okolo páté hodiny jsme se vydali do Oder, kde si nás opět vyzvedli rodiče.

Ve čtvrtek jsme se po mši svaté odebrali na faru, kde jsme čekali až přestane pršet a kde se k nám přidal o. Michal. Pak, co přestalo pršet, jsme se vydali na Veselí. Okolo páté hodiny jsme dorazili. Dali jsme si svačku a hráli hry a okolo osmé hodiny

přijel Ondřej Schindler, který nám povídal o zbraních a zbroji z 13. - 18. sto-

letí. Hned poté nám pan Skalka povídal o Měsíci a planetách naší Sluneční soustavy. Před i po povídání o hvězdách jsme si mohli opékat párky. Poté, co skončil pan Skalka svoje povídání, jsme se mohli podívat do dalekohledu. Pak jsme čekali, než se nachystá stezka odvahy, kterou jsme museli také překonat. Po stezce odvahy jsme se odebrali do místnosti Osvětové besedy, kde jsme se uložili ke spánku.

V pátek jsme měli budíček v 8:00, uklidili jsme si a nasnídali se. Na hřišti jsme měli předposlední soutěž. A dále jsme hráli hry, jako například revoluce. Po obědě jsme měli volno, a okolo 15té hodiny jsme šli dělat šátky a polední soutěž. A mši svatou, která byla v 17 hodin, jsme tábor ukončili.

Moc děkujeme organizátorům, vedoucím, kuchařům, kněžím a všem pomocníkům, za krásně prožitý týden.

Dáša Šrámková ml.

Orelský tábor

Čtyřletá holčička Violetka, která se moc těší na týden prázdnin u své kmotřičky v Odrách. Kmotra se těší také, ale

má trochu starosti, jak a čím vyplnit ten čas, aby po odjezdu zůstaly v dětské dušince vzpomínky

na hezké zážitky, jména prázdninových kamarádek a taky trocha té křesťanské výchovy.

Jednota Orel pořádá v srpnu příměstský tábor pro děti 1. - 9. tříd. Začátek

každé ráno mší sv. v kostele a potom program až do večera. Kmotře to zní lákavě – jak ale mezi devátáky propašovat malé dítě? Na to přece nemůže vedoucí tábora přistoupit! Navzdory všem pochybnostem však Anežka Schindlerová souhlasila. Violetka si našla kamarádky hned první den. Druhá vedoucí Adélka Hrabovská upravila některé hry s ohledem na nejmladšího účastníka tábora. A vedoucí Vojta pomohl, když už bolely nožičky a bylo potřeba přenést přes roklinu v lese. „Hurá, přijel oběd!“, radovali se všichni, když nám Pepi Hrabovská s Jančou Harabišovou přivezly oběd, kdekoli jsme se zrovna nacházeli.

Například první den byla cílem našeho putování louka nad oderskými rybníky

s úchvatným výhledem na panoráma Beskyd a neomezeným prostorem k hram. Druhý den nám propršel, a proto jsme využili zázemí fary a program se realizoval v sále. Odpoledne vysvitlo slunce a v okolí kostela proběhla „hrášková nákupní horečka“. Na začátku hry každá polovina družstva dostala jen 5 hrášků jako platidlo a měla s nimi obchodovat. Jaké bylo moje překvapení, když na konci hry jsme napočítali stovky hrášků. Vítězové dokázali vydělat dokonce přes 1000! Připomnělo mi to podobenství o hřivnách z evangelia. Služebník dostal 5 hřiven a dalších 5 ziskal. No, tak naše děti byly tedy šikovnější. Na závěr prozradím, že nejvíce se nakupovala a prodávala čokoláda.

Třetí den nás auta zavezla do Loučky u Nového Jičína, kde byla opravdová Orlovna a také herna na bowling. Barevné koule těžké váhy a deset kol (někdy marných) pokusů porazit jimi všechny kuželky nás dokonale naladily na další výborný oběd uvařený manželi Jaroslavem a Pepinkou Hrabovskými. Po něm jsme měli dosti síly na dosti bojovnou hru – novinovou mačétou rozbít skořápku vejce pověšenou na hrudi protivníka. Každý svou skořápku chránil doslova vlastním tělem, takže na konci jsme si odnášeli nedotčené skořápky a spoustu šrámů na těle. Čtvrtý den jsme se po dopoledním dešti vydali pěšky na Veselí. A tam bylo opravdu veselo, protože

se k nám přidal otec Michal Jadavan.

Večer byl ve znamení ohně a pozorování hvězdné oblohy. Děkujeme panu Josefu Skalkovi za promítání diapositivů o Měsíci a Marsu. Nikoli z Marsu, ale z doby středověku k nám přišel rytíř oděný do drátěné košile s přilbicí na hlavě a s mečem v ruce. Protože jsme zrovna seděli okolo ohně a vůkol byla tma, nevěděli jsme, jestli nás zrak nešálí. Rytíř v pěší zbroji začal vykládat o rozličných zbraních a druzích výstroje. Dozvěděli jsme se, že na sobě nemá plnou rytířskou zbroj, protože ta má hodnotu Veselí, Mankovic a Louček dohromady i s poddanými. Nakonec jsme po hlase poznali Ondru Schindlera, kterému za to děkujeme. Poslední noc měla pokračovat původně „pod hvězdami“, ale kvůli chladnému počasí jsme přespali v místní hasičárně. Pátý den nás kromě her čekal důležitý úkol – nabarvit si svůj šátek.

Tečka za táborem byla opravdu sladká – začalo to odpoledními palačinkami a končilo dobrotami při vyhlásování soutěže družstev. A tady nastalo překvapení, družstvo s nejmladší Violetkou, které zpočátku bylo spolehlivě poslední, na konci tábora dostalo diplomy s prvním místem! Zase mi to něco připomnělo. Nakonec naše díky patří otcům Františkovi, Michalovi a Petrovi, kteří celebroidali táborové mše svaté a jednotě Orel Odry se starostou Vojtěchem Šrámkem za dobrý nápad.

Poděkování:

Hlavní vedoucí Anežka
vzala na sebe břemena přetěžká
a když přišla o hlasivky
napila se doma slivky
a bylo zase fajn.

Helena Hromková

Pout' do Medžugorje

Chvála Kristu!

Minulý týden jsem se účastnil poutě k Panně Marii do Medžugorje. Na tomto místě v Hercegovině jsem byl poprvé. Již první den příjezdu mě šokoval. Tisíce křesťanů z mnoha zemí Evropy i světa, kteří se modlili na liturgickém prostranství, bylo něco zcela mimořádného. Srdečnost místních Chorvatů a zbožnost přítomných věřících mě silně zasáhla. „**Chvalte všechny národy, chvalte Pána....**“, jak zpíváme v liturgické písni. Tak se dala nazvat tato atmosféra.

Výstupy na místa zjevení, na Krivac, setkání s konvertity, to vše byly mimořádné události, které musí prohloubit víru v každém věřícím křesťanu. Musím to sám potvrdit.

Nakonec bych chtěl poděkovat Petrovi a Katce Kučerkovým za výbornou organizaci poutě.

Josef Skalka

Pozvání na Cvilín

Když jsem poprvé slyšel o libanonském světci a divotvůrci, bylo to před pár lety od sestry Martiny, ale jelikož si nevzpomněla přesně na jeho jméno, tak byly „Libanon“ a „svatý“ jediné indicie, co se daly zadat do Googlu. Když si to zkusíte, narazíte velmi brzy na cíl našeho hledání a to na nikoho jiného, než na **svatého Šarbela**.

Nebudu tady dělat tomuto světci nějakou velkou reklamu, dá se o něm dočíst spoustu na internetu, v literatuře. Také o něm **24. července, kdy slaví svůj církevní svátek**, už dost řekl otec Petr. Tím bych mu rád poděkoval i za mimořádné udělení svátosti pomazání nemocných.

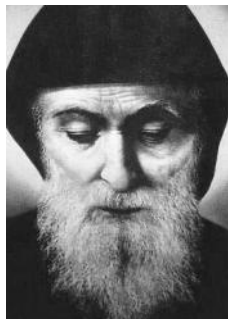
Rád bych všechny pozval 21. září v 10:00 na Cvilín, kde bude o. Jaroslav Cielecki udělovat na konci mše svaté individuální **pomazání olejem sv. Šarbela**. Tento charismatický polský kněz působí ve Vatikánu a je to rovněž uznávaný exorcista a bývalý poradce sv. Jan Pavla II.. Olej, kterým maže, vytéká z neporušeného těla sv. Šarbela. Je zajímavé, že hmotnost tohoto oleje už několika násobně převýšila hmotnost samotného těla. Na

přímluvu tohoto světce je evidováno jen v klášteře Annaya, kde působil a je pohřben, přes 24 tisíc zázraků za poslední desetiletí a toto místo se přezdívá „Lurdy východu“. Je hojně navštěvováno nejen křesťany, ale i muslimy.

Tato akce proběhla už jednou 6. července, kdy o. Jaroslav byl na Cvilíně poprvé. Na starosti má tzv. **Domy svatého Šarbela**, což jsou modlitební skupinky po celém světě. A tak jsme za ním zašli, jestli se můžeme taky zapojit. Měl z toho velkou radost, protože jsme se stali prvním Domem svatého Šarbela v České republice. Skupinka se schází každý týden a tvoří ještě s dalšími domy na celém světě modlitební společenství. Kdyby se chtěl někdo o této události na Cvilíně dozvědět více nebo se přímo zapojit do modlitebních domů sv. Šarbela, tak mu rád poskytnu více informací.

Jan Skalka ml.

Svatý Šarbel se narodil se 8. dubna 1828 jako páté dítě nemajetných rodičů Antuna a Brigidy Makhloufových, kteří žili v malém městečku na kopci Bekaa Kafra 140 km severně od Bejrútu. Při křtu dostal jméno Josef. Jeho rodiče byli katolíci maronitského ritu. Jejich děti vyrůstaly v radostné atmosféře lásky, která pramenila z živé denní modlitby a tvrdé práce na poli. V té době byl Libanon pod vládou Osmanské říše. Když byly Josefovi tři roky, zemřel mu otec. Josefova matka se rozhodla, že se znovu provdá, aby dětem umožnila péči a vzdělání. Vzala si za manžela poctivého a zbožného jáhna jménem Ibrahim.

Volání k řeholnímu životu

Ve čtrnácti letech Josef pocítil první náznaky volání k mnišskému povolání. Avšak teprve v roce 1851 se rozhodl vstoupit do kláštera v Maifuku, ve kterém potom prožil první rok svého noviciátu. Ve druhém roce novic Josef přešel do kláštera v Annayí, kde 1. listopadu 1853 složil první sliby a přijal jméno Charbel po starokřesťanském mučedníkovi, který byl v roce 107 našeho letopočtu zabit v Antiochii. Dokončil svá teologická studia a 23. června 1859 byl vysvěcen na kněze.

15. února 1875, po mnoha letech v klášteře v Annayí, otec Charbel obdržel povolení k odchodu do poustevny svatých Petra a Pavla, kde se spojil s Kristem modlitbami, manuální prací, přísným sebeovládáním a postem. Malá a odlehlá poustevna, ve které žili tři mniši, se nacházela v nadmořské výšce 1350 metrů. Charbelova cela měla pouze šest metrů čtverečních. Pod hábitem stále nosil žíněnou košili a spal jen několik hodin denně. Jedl velice málo, pouze jednou za den. Maso nejedl vůbec. Eucharistie byla ústředním bodem jeho života.

Historie farnosti Odry

Od poloviny 13. století do roku 1400

Odry

Jak a kdy vznikly Odry s určitostí nevíme. Odry byly založeny německým obyvatelstvem pravděpodobně kolem poloviny 13. století, ale zakládací listiny města neexistují. První **pisemná zpráva o Odrách pochází z roku 1346** a prvním historicky doloženým rodem, který spravoval Odry, byli **Šternberkové**. Odry jistě vlastnil Štěpán ze Šternberka (1329-1357), který je nechal v roce 1350 povýšit na město. Tak se stal místní duchovní městským farářem.

Dalším významným členem tohoto rodu se stal jeho syn Albrecht Aleš ze Šternberka, který jako biskup ze Schwerinu roku 1362 píše o „svém otcovském

městečku Odrách“. Odry se staly významným centrem a už v roce 1357 měly kamenné hradby s hlubokým příkopem.

I když **oderská farnost** existovala pravděpodobně dříve, první historická zmínka o ní pochází až z **roku 1373**, kdy Budislava z Chudobína prodala farář Janovi 70 marek ročního úroku ze dvora v Dubau (snad dnešní Dubany v okrese Prostějov). V témže roce figuruje farář Jan z Oder jako svědek při sepisování listiny týkající se jednoho domu v olomouckém podhradí.

Další nepřímý důkaz svědčící o oderské farnosti nalezneme na zvonu, který nese nápis: „o + rex + glorie + veni + cum + pace + anno + domini + M + CCC + LXXVIII + vassro + me + fecit“ (Ó králi slávy, přijď s pokojem. Léta Páně 1374. Vassro mě vyrobil.) Jedná se pravděpodobně o **druhý nejstarší zvon na Moravě** (starší, odlišný na přelomu 13. a 14. stol., se nachází v Ostravě-Zábřehu).

Vysoké stáří kostela dosvědčuje také jeho zasvěcení svatému apoštolu Bartoloměji. Staří Němci totiž uctívali pohanské bohy, kteří se často vyznamenali hrdinskými činy. Když přišlo křesťanství, snažili se ve svatých objevit tyto hrdinské rysy. Velmi oblíbenými světci se stali archanděl Michael, kníže apoštolů sv. Petr, rytíři sv. Jiří a sv. Martin a také apoštol Bartoloměj, který zemřel hrdinnou a krutou smrtí. Bartoloměj se také stal nejuctivanějším lidovým světcem, je patronem mnoha měst a povolání a je považován za mocného přímluvce v nebi.

Ve středověku se oderská farnost rozkládala na mnohem větším území než dnes. Kromě samotného města Odry do **farnosti spadal Dobešov** (farnost od roku 1867), **Veselí u Oder** (od roku 1810 lokální kurare a od roku 1888 farnost), **Véska** (farnost od roku 1785), možná i **Dolejší Kunčice/Mkovice**.

V roce 1397 umírá Petr ze Šternberka, který ve svém dědictví odkázal Petrovi z Kravař a Plumlova mimo jiné i panství Odry. Odry ovšem zůstaly ve správě vdově Anně ze Šternberka, která ustanovila svým dědicem Lacka z Kravař a Helfštejna (bratranec Petra). Odrám na sklonku století začíná vládnout nový **mocný rod pánů z Kravař**.

(pokračování příště)

Připravuje otec František Staněk

Výuka náboženství v Odrách

I. – II. ročník	čtvrtek 12 ³⁰ -13 ¹⁵	ZŠ Komenského, Marie Matějová
III. – IV. ročník	pondělí 13 ³⁰ -14 ¹⁵	ZŠ Komenského, o. Petr Kunik
V. – VII. ročník	pondělí 13 ³⁰ -14 ¹⁵	ZŠ Komenského, Helena Hromková
VIII. – IX. ročník	pondělí 14 ²⁰ -15 ¹⁵	ZŠ Komenského, o. Michal Jadavan

Začátek vyučování je 8. září 2014. Čas vyučování bude upravován podle potřeby dětí. Žáci 3. a 4. roč. se budou připravovat k přijetí svátostí. Termíny setkávání budou oznámeny.

RECEPTY NA DOBROTY, KTERÉ SE OBJEVILY NA AKCÍCH FARNOSTI

Karamelový řez

recept od Anežky Schindlerové

6 vajec, 1 hrnek cukru krupice
 2 hrnky mletých ořechů
 3 lžíce strouhánky
 3 lžíce hladké mouky
 ½ balíčku prášku do pečiva
 dortové oplatky obdélníkového tvaru
 1 konzerva karamelu
 1 kostka másla (250g)
 trochu rumu
 ½ nastrohané čokolády (já dávám celou)
 ½ hrnku nahrubo strouhaných ořechů

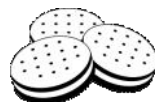
Celá vejce ušleháme s cukrem. Přidáme mleté ořechy, strouhanku, prášek do pečiva, mouku. Připravenou hmotu vylijeme na plech, který je předem vymazaný tukem (i boky plechu!) a vyskládaný 1 vrstvou dortových oplatků. Pečeme asi 15 až 20 minut (trouba je vyhřátá na 200 stupňů, při pečení ztlumíme na 180). Když už jde těsto pěkně od krajů, je buchta hotová. Vyndáme ji z trouby a necháme vychladnout. Pak potřeme náplní, která je vyšlehaná do pěny (karamel, máslo, rum). Nakonec posypeme čokoládou s ořechy.

Místo karamelu můžeme použít konzervu kondenzovaného mléka, kterou 2 hodiny vaříme v hrnci s vodou, aby mléko zkaramelizovalo. Po vychladnutí můžeme otevřít a ušlehat náplň se změkklým máslem a rumem dle

chuti.

Ovesné placičky

recept od sestry Karmely

½ kg ovesných vloček,
 1 Hera, 150g ml. cukru
 60g hl. mouky, 4 vejce
 ½ prášku do pečiva
 2 hrsti sekaných ořechů (Ořechy dám do sáčku a přejíždím válečkem na nudle, je to akorát.)

1-2 hrsti rozinek nebo kandovaného ovoce (dávám hrst toho i toho); někdy dávám domácí sušené ovoce.

Dá se krásně improvizovat, takže někdy přidávám trochu medu, kokos nebo čokoládu apod. Placičky se dají také namáčet do čokolády hotové. Po každé jinak chutná.

Heru rozpustíme, trochu rozpálíme a na ní pak opražíme vločky (5 minut míchám, aby se opražily stejnoměrně. Teplotu i čas uberu nebo přidám dle potřeby); nechá se vychladnout.

Umíchám vejce s cukrem, přidám mouku, prášek do pečiva, ořechy, rozinky i kandované ovoce. Přidám vločky a promíchám. Na plech vyložený pečícím papírem děláme lžičkou malé placičky. Z jedné dávky se jich dá udělat podle velikosti 100 i více ks. Pečeme na 150°C cca 20-30 min.

Plánované akce do konce roku

- Pá 12. září** 16.00, 1. schůzka ministrantů a děvčat
Pá 12. září 18.00, setkání mladých na faře v Odrách
Út 16. září 18.00, 1. biblická hodina
Pá-So 19. - 20. září, podzimní burza na faře
So 20. září 19.00, 2. festivalový varhanní koncert
Čt 25. září 19.00, setkání rodičů prvkomunikantů
Pá 26. září 17.00, 1. schůzka prvkomunikantů
Pá-Ne 26. - 28. září, Triduum Modlitby matek
So 27. září 10.00, Návštěva německých rodáku v Mankovicích
- Ne 5. října** 11.00, Hody na Vítovce
Po 6. října 9.30, setkání maminek na faře v Odrách (dále se koná co 14 dní)
So 11. října 11.00, Hody v Loučkách
So 11. října, Diecézní pouť ministrantů
Ne 12. října, 8.00 Svatohubertská mše v Odrách, děkování za úrodu
St 15. října 20.00, 1. Manželské setkání v Klokočůvku
So 18. října, Poutě na Svatý Kopeček (podle zájmu)
So 18. října, 3. festivalový varhanní koncert
Ne 26. října 14.30, Drakiáda na Veselí (změna letního času)
Po-Út 27. – 28. října, prázdninové přespání pro děti (bude upřesněno)
- Ne 9. listopadu** 11.00 Hody Tošovice, děkovaná bohoslužba
So 22. listopadu, 8.00 mše sv, ke sv. Cecílii, 19.00 závěrečný festivalový koncert
Pá-So 6. – 7. prosince, Adventní duchovní obnova
So 27. prosince 17.00, Žehnání vína při mši sv., Svatojánský košť na faře

Burza

Burza se koná v sále farní budovy u kostela v Odrách dne:

PÁTEK	19. 9. 2014	9 - 18 hod.
SOBOTA	20. 9. 2014	9 - 12 hod.

Věci přineste zabalené do igelitových pytlů či krabic. Máte možnost si také něco pro sebe vybrat. Prosíme o jakýkoliv finanční příspěvek.

ZVON, vydavatelem je Římskokatolická farnost Odry, Kostelní 11, 742 35 Odry
 IČO: 47863307, vychází 3x ročně, registrace MKČR E 14914.

Foto na titulní straně: Diecézní setkání mládeže Odry 2014, autor Dominik David